

TAHAMÜLSÜZLEŞTİK Mİ?

Hava tahmin raporunu dikkate almadan, mekanınızdan dışarıyı çıkmayı düşünüp, kendinizi kapının önündeki ana cadde de bulduğunuzda, kafanızı kaldırıp sağa sola baktığınızda, gözünüz tuvaline düşen fotoğrafa yansıyan insanın çehresindeki çizgileri okuduğunuzda; bir gerginlik, bir boşluk, bir karamsarlık, bir serzeniş görebiliyor, duyabiliyor musunuz?

Niyetlendiğiniz yere giderken karşılaştığınız kimselerin de simalarında gergin çizgileri görüp aynı kanıya varıyorsanız, bir şey sorduğunuzda sert cevap alıyorsanız ya da cevapsız kalıyorsanız, fikri yapısına ters düşen bir şey söylediğinizde kavga ortamına neden olabilecek tavırlarla karşılaşıyorsanız, yüz çizgilerindeki hal, çehreden kalbe, yüreğe, sadra inmiş, sarmalamış ve kuşatmış demektir.

Bugün insan kendi dünya dairesiyle baş başa. Kendi dışındakilere tam sağır ya da küs. Bellediğinden silmiş tüm varları. Kendi şablonuna

uyanlara kapısı açık. Kırmızı çizgilerinin alanı ile örtüşenlere penceresi de açık. Bunun tersi olanlara hem kapı, hem pencere de kapalı. Görürken görmemezlik, duyarken işitmemezlik, konuşurken konuşmamazlık, söylerken de söylememezlik hali bunun en açık örneği olsa gerek.

Yaşamın her kademesinde de durum aynı. Üst alt ilişkilerinde de durum farklı değil. Üzülerek ifade edeyim ki toplumumuzda çatık kaşlar, asık yüzler, sinirli suratlar, merhametsiz ve acımasız beyinler giderek yaygınlaşıyor. Kabul edilen bir meziyet mertebesine yükseliyor. Kendi dünyasının dışındakilere tamamen sağırlaşmış hal, dalga dalga ruhlara nakşediliyor. Sabretme, anlama, dinleme, şükretme gibi değerlerimiz, oluşan hortum

tarafından yüreğimizden sökölürcesine koparılıp atılmış gibi bugünün toplum fotoğrafı.

Biz kutuplaşıyor muyuz? Çok renkli dünyamızın rengini tek renge mi dönüştürüyoruz? Farkına varmadan ötekileşiyor muyuz? Görünmeyen taştan katı duvarlar mı örüyoruz aramıza? Yoksa geçilmesi mümkün olmayan nehir ve deryalar mı oluşturuyoruz?

Biz farkında olmadan, üzerimize yağdırılan algı operasyonu; dinleme, anlama, kavrama, saygı duyma, objektif olma, paydalarda bir olma, paylara saygı duyma gibi özümüzün özü olan değerleri yitirdik mi? Simalarımızdaki olumsuz çizgilerin sebebiyle, birbirimize sağırlaştık mı? Güzel söz ile anlatma, yaşayış ile örnek olma, payları özel mahrem kabul edip paydalarda bir olma, ortak değerleri el ele, gönül gönüle sahiplenme

ilkelerini geçmişin kör dipsiz kuyularına mı gömdük ki bu sağırlık, bu tahammülsüzlük dört nala hızla ilerleyip tavan yapıyor?

Birlik, beraberlik, kardeşlik, dostluk, akrabalık, komşuluk gibi içsel gıdalarımızı gün yüzüne çıkarıp sahiplenebilmek için üzerimizdeki olumsuzluk ve karamsarlık fanusunu çıkaralım. Doğru, reel, hak olanı savunalım. Sınırlı olan ömürde, sınırlı olanlarla

kendimizin sınırsız olanını harap etmeyelim ki, yüzümüzün çizgilerinde güller açsın. Tebessüm nimeti simamızda taht kursun. Duyu organlarımız birbirimizi kabul etmede engel olan tüm perdeleri kaldırsın ki gündüzümüz güneşli, gecemiz mehtaplı olsun.

Bu nedenle; birbirimizi dinleyelim. Paylaşılması gerekeni paylaşalım. Sorunlara beraber ortak çözüm üretelim. Farklı fikirleri de dinleyerek dikkate alalım. Bizim gibi düşünmeyenlerin yazdıklarını da bilinçli

olarak okuyalım. Kutuplaşma ve hizipleşmeden kaçınalım.
Unutmayalım ki her insanın fitri olarak diğerlerinden farklı
yönleri olmasına rağmen ortak yönleri daha çoktur. Biz, dün de, bugün de,
yarında insanız ve kuluz.. O nedenle bir olalım. Diri olalım. El ele gönül
gönüle verelim. "Ene" duygusunu gerilere atalım. Egomuzu ve nefsimizi
frenleyelim. Tahammül etme libasını hiç üzerimizden çıkarmayalım. Birbirimize
tahammül edelim ki birlik güneşi hep üzerimize doğsun.
Gerçekten biz tahammülsüzleştik mi?